

просвѣтителни и общественни български начинания. Съгласно устава на това дружество трѣбвало да се основе централно славяно-българско училище въ Бѣлградъ, а членоветѣ му, като се завърнатъ по домоветѣ си, да пропагандиратъ тая идея и да записватъ нови членове. При това трѣбвало да се работи за изпѣждането на грѣцкитѣ владици отъ българскитѣ прѣдѣли. Тия двѣ идеи сѣ основата на по-къснешнитѣ начинания: българско училище въ Габрово и борба срѣщу патриаршията. Прѣдседателъ на това дружество избрали единодушно неговия инициаторъ Добровски, или „Влаха“, както го наричали тамъ, защото дошелъ съ влашки паспортъ. Дружеството дошло до ушитѣ на Каириститѣ и самъ Каири се помѣчилъ да го разтури, но напразно. Добровски не се оставилъ отъ идеитѣ си и продължилъ. Когато въ 1830 год. Каири напусналъ Андросъ, ученицитѣ му се разпрѣснали; повечето отъ тѣхъ отишли въ Атина, между които и българчетата заедно съ Добровски. Отъ Атина той отива въ Бѣлградъ, гдѣто трѣбвало да се основе централното славяно-българско у-ще, но сърбитѣ съвсѣмъ враждебно посрѣщнали мисията му. Разочарованъ, той отива въ Влашко, за да навиди родителитѣ си (1840 г.), гдѣто заварилъ баща си и по-малкия си братъ Панайотъ. Последния, слѣдъ като свършилъ Пloeцкото грѣцко у-ще, по свѣтитѣ на брата си, изучилъ френски езикъ, а прочетения отъ него романъ „Нова Хелоиза“ на Ж. Ж. Русо толкова го привлѣкълъ съ женеvскитѣ околности, че го завлича въ Женева. Отъ тукъ станалъ частенъ учителъ по грѣцки въ Марсилия, а слѣдъ това коректоръ по грѣцки на прочутата издателска фирма Firmin Didot въ Парижъ (Панайотъ слѣдъ това става професоръ по френски въ Смирна, слѣдъ това въ Сира, а слѣдъ отиването му да види брата си въ Виена, слѣдитѣ му се загубватъ).

Въ Букурещъ родителитѣ на Добровски придумали Ивана да се върне въ Сливенъ и стане тамъ учителъ (1840/41 г.), обаче, по разпореждането на патриаршията, това не се сбѣднало. Отъ Сливенъ отива въ Цариградъ, а отъ тамъ билъ поканенъ въ Одринъ за учителъ по грѣцки и български, но мѣстния митрополитъ не допусналъ това. По-късно го виждаме на о-въ Самосъ, гдѣто учителствувалъ три години, и намислилъ да издава на български езикъ списание по образецъ на Λόγιος Ἑρμῆς още прѣди появяването на Фотиновото „Любо-